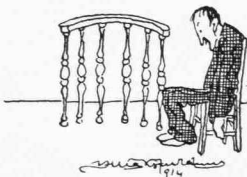

τρεμούλιασμα τῆς φωνῆς του, τὸ χαμήλωμα τῶν ματιῶν του, τὸ φοβισμένο ὕφος του, κάτι μισόλογα ὑποπτα, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ ἡ ἀδεξιότης του εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἄλλοθι, ὅλα αὐτὰ καὶ διάφορα ἄλλα ἐνοχοποιητικά, ποῦ νὰ διαφύγουν τὴν ὀξυδέρκειαν τοῦ κ. Ἀνακρητοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ τρομερὸς ψυχολόγος! « Βρὲ τὸν κατεργάρη! » Κάνει τὸν ἀνήξερο. Ἄμῃ δέν!... »

Ἔρχεται καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἐπῆρε κάβο. Μὰ θέλει κ' ἐρώτημα πῶς αὐτὸς εἶνε ὁ δράστης; Καὶ σοῦ τὸν χώνουν πάρα μέσα.

Ἐκάθησε στὴ φυλακὴ ἑπτά-ὀκτὼ μῆνες ὑπόδικος. Ἐπῆρε προκαταβολικῶς τὴν πατέντα τοῦ κλέφτη ἢ τοῦ φονιά. Ἡ ἐφημερίδες τὸν ἔκαμαν κουρέλι. Δηλαδή « ἀνάγνωσμα ». Μία μάλιστα τὸν εἰκονογράφησε μὲ μιὰ παληὰ ξυλογραφία... τοῦ Νταβέλη! Τέλειο κακοῦργο! Ἐκλείσε τὸ μαγαζάκι του. Ἐχασε τὴ δουλειά του. Τὸ σπιτάκι του ῥῆμαξε. Ἡ γυναῖκα του ξενοπλένει νὰ προφτάσῃ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν ποῦ μαγεύουν ξυπόλυτα στοὺς δρόμους. Ξεπούλησε ὅ,τι εἶχε, νὰ μπουκώσῃ τοὺς δικηγόρους. Στὸ ἀναμεταξὺ πέθανε κ' ἡ μάνα του ἀπ' τὸν καῦμό της καὶ τὴ ντροπή.

Τέλος πάντων « ἔστι δίκης ὀφθαλμός ». Ἦλθε ἡ δικάσιμος, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἀναβολάς. Τὸν ὀδηγοῦν δεμένο στὸ Κακούργοδικεῖο. Ἡ Δικαιοσύνη, σοβαρά, ἀξιοπρεπής, συνωφρωμένη, βάζει καλλίτερα τὰ γυαλιά της, ξεψαχνίζει τὴν ὑπόθεσιν, ξεροθήχει, ξεροκαταπίνει, καὶ ἀπαγγέλλει θριαμβευτικῶς:

— « Ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος! » Ἔτσι, αἱ! Ὅρσε τὸ λοιπόν!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

* Ὄχι ἡ χρησιμότης, ἀλλ' ἡ ὠραιότης τῶν πραγμάτων ἀννυώνει τὴν ψυχὴν.

* Οἱ φίλοι εἶνε ὠραῖα ἄνθη, τὰ ὁποῖα μόνον εἰς τὸ θερμοκήπιον τῆς εὐτυχίας μας διατηροῦνται.

* Δύο τινὰ εἶνε ἀχώριστα τοῦ ψεύδους: αἱ πολλαὶ ὑποσχέσεις καὶ αἱ πολλαὶ δικαιολογίαι.

* Μόνον ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει ἀξίαν, ἠμπορεῖ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων.